

исказанъ радость и възхищеніе, и като бързави да молитвувавамы, едногласно въ това наше свѣто предпріятіе Бога за негова прѣблагъ, благословъ; представява ни да помислимъ, чее была единствено негова воля, да ни отрѣди той-зи пжть, сиречь, пжтя на просвещеніе-то като най-правъ и най-послѣшенъ за достиганіето на определеніе-то ни, като народъ помѣжду други-тъ благополучни народи; и ний сички едногласно въздигави нашый-тъ изнѣмощенъ гласъ и казвави: „*благословенъ да си ни, пжтьо благополучиѣ ни!*“

Значигеленъ е деня на събраніе-то ни, Господа, многоваженъ е прѣдмета на речь-та ми, а тѣшко е положеніе-то на предузятіе-то ни; що-то, истица ви казвавъ, голѣма тѣшкота ми пада на сърдце-то, ще ли можъ и какъ да почнъ да изрѣкж само нѣколко личны речи за съдѣжтѣ на народа ни и за важность-тъ на свѣто-то ни предузятіе.

ѣимъ д'а invoca unanimaminte benedictiunea lui Dumnezeu asupra sacrei intreprinderi. ce celebrămъ aci;— destinalu nostru, dicu, care pare că incepe a ne surprinde erе —: nu ne face ellu ora să cugetămъ și să ne convingemъ, că tocmai vointa lui a fostu a ne destina acestă calle, callea instructiunii, ca mai dreptă și mai expeditivă, pentru a adunge la cea ce ne este otărētu de sursu. ca unu poporū afflatu in mijloculu altorū popore fericite? — O! indoiala nu mai este permisa; și, totu in unanimitate, înaltămъ debi'ea noastră voce și dicemъ: *Fii binecuvântată, calle a prosperității noastre!*

Importența solemnității acestei zile, Domnilorū, este necontestabile; și cu câtu subiectulu discursulu meu este interesante in acestă ocasiune, cu atâtu și situațiunea sarcinei melle devine mai dificile; astu-feliu că, v'o spunu cu francheță, simțu uă mare greutate in sufletulu meu, întrebându-mē eu ênsumi: de voiu puté și cumu voiu puté spune, in trecātu, câte-va cuvinte solemneli asupra peripețiilor patriei noastre și asupra însemnătății intreprinderii noastre. care este uă întreprindere sacră?